Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованй.

Реклямаціи неопечатани вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.;
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 257. Пятниця 15 (27) падолиста 1891. Рôкъ I.

Подорожь Гірса по Европѣ.

— —

Рѣдко коли ходили о подорожи якого дипльомата такъ суперечнй и неяснй вѣсти, якъ теперь о подорожи россійского міністра справъ заграничныхъ, бар. Гірса. А однакожь нема майже сумнѣву, що цѣла его подорожь, зъ выимкою хиба гостины въ Штутгартѣ, мае може навѣть и немале значѣне політичне. Нехай тамъ хто якъ хоче судить, то все таки намъ не хочесь тому вѣрити, щобы бар. Гірсъ ѣздивъ до Монци лишь длятого, щобы тамъ королеви Гумбертови показати свое лице, або до Парижа, щобы побачити французку столицю, длятого, що ще нѣколи въ житю еи не видѣвъ, або наконець до Берлина длятого, щобы тамъ бути на снѣданю у нѣмецкого канцлеря Капрівіого. А всежь таки находять ся голосы, котрй конче вôдмавляють подорожи россійского міністра всякого значѣня політичного, хочь въ словахъ ихъ мимо волѣ пробиваесь инша гадка. Характеристичне при тôмъ есть и то, що въ мѣру того, якъ продовжалась подорожь бар. Гірса, росло зъ нею и еи значѣне політичне, котре ѣй мимо голосныхъ заперечень, таки тй самй, що тому перечать, тихцемъ признають. Гостина Гірса въ Италіи мала ще бути зовсѣмъ приватнои натуры, але вже его побутъ въ Парижи набравъ трохи значѣня політичного, а то въ наслѣдокъ гостины въ Монци; теперь же, коли Гірсъ зъявивъ ся въ Берлинѣ, вже й всѣ признають сѣй гостинѣ значѣне політичне. Не маемо певныхъ даныхъ, щобы сю подорожь россійского міністра оцѣнити и длятого мусимо обмежити ся лишь на то, що о нѣй пише праса европейска; але вже и зъ того довѣдаемось не одного, зъ чого буде можна вносити, на бôльшу чи меншу важность сеи подорожи.

Що до гостины Гірса въ Италіи, то крôмъ дуже невыразного высказу италіяньского міністра Рудініого въ Милянѣ о вôдносинахъ Италіи до Россіи, маемо до занотованя лишь оденъ яснѣйшій голосъ „Биржев Вѣдом.“ котрй выразно кажуть — на якôй пôдставѣ, не знаемо — що Гірсови удалось змѣнити дуже напружени вôдносины Италіи до Россіи. Парискій кореспондентъ вѣденьскои Pol. Corr. каже зновъ, що Гірсъ выѣхавъ бувъ до Италіи лишь для выпочинку и лишь зъ чемности зробивъ візиту королеви Гумбертови, черезъ що подорожь его безъ первѣстного намѣреня, набрала характеру політичного и потягнула за собою гостину въ Парижи. Той самъ кореспондентъ каже дальше: „Цѣлый свѣтъ переконаный, що Гірсъ анѣ въ Парижи анѣ въ Берлинѣ не мае спеціяльнои місіи. А всежь таки россійскій дипльоматъ не буде въ своихъ розговорахъ зъ верховодячими мужами оминати справъ політичныхъ и економічныхъ, котрй мають загальный интересъ европейскій“.

Въ подобный способъ вôдзываесь и французка праса; она загально и признае гостинѣ Гірса въ Парижи значѣне політичне и не признае. Ось якъ н. пр. пише Journal des Débats:

„Гірсъ не приѣхавъ до Парижа вести переговоры або заключати якусь умову; але то ще не значить, що его подорожь не мае для насъ дуже щасливыхъ наслѣдкôвъ на будучнôсть. Вымѣна гадокъ, яка певно вôдбула ся межи нимъ а нашими міністрами, повнй довѣрія зносины, якй развивають ся мѣжь знакомыми, внутрѣшный спокôй у насъ и панующій въ Франціи порядокъ — то все суть рѣчи, якй на п. Гірса зроблять добре враженѣ и вôнъ здасть о тôмъ справу цареви. Коли мы радй, що можемо его видѣти, то и радй зъ того, що вôнъ насъ видѣвъ. Не хочемо перецѣнювати безпосередного значѣня его гостины середъ насъ, але и не хочемо его ослабляти. Въ гостинѣ тôй видко лишь доказъ глубокои симпатіи, яка сполучае оба краѣ, а котрй не хотять позôстати чужими, и оба правительства“.

Eclair доказуе, що Гірсъ приѣхавъ бувъ до Парижа потвердити протоколы тыхъ переговорôвъ, якй вели ся въ Фреденсборгу. Есть рѣчею певною, що Франція обовязала ся пôдпирати політику Россіи на Балканѣ, а Россія політику Франціи въ Египтѣ. Оба союзники не обовязались однакожь пôдпирати себе въ войнѣ, котру одна зъ обохъ сторôнъ сама бы розпочала; они мають собѣ лишь тогди помагати, коли бы хтось ихъ зачепивъ.

Оденъ Figaro въ телеграмѣ зъ Петербурга вôдмавляе гостинѣ Гірса въ Парижи рѣшучо всякого значѣня політичного и каже, що Гірсъ грае взагалѣ лишь другорядну ролю, бо заграничну політику веде самъ царь. Коли царь хоче вести переговоры зъ французкимъ правительствомъ, то уживае до того амбасадора Моренгайма, до котрого мае довѣріе и длятого выславъ его до Парижа и давъ ему приказъ зблизити оба краѣ до себе. Той приказъ сповнено точно и безъ шуму, а наслѣдки его бу-

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЕ

АБГАРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Дальше.)

— Мôй чоловѣкъ — бувало каже, — цѣсарську мôць у рукахъ мае; за найменчій бунтъ велить усѣхъ бунтôвниковъ, якъ псôвъ скаженыхъ, вывѣшати на сухôмъ галузю...

А я лише голову на таку бесѣду склонивъ та речу ѣй:

— Ваша воля да мôць, ясна панѣ!

Почавсми самъ себе ненавидѣти. Уже тогди я *документно* видѣвъ, що вона адській ящѣръ, котрого сотона грѣшникамъ на спокусу межи людий шле. Старый добродѣй оце минѣ на сповѣди *розтовкмачивъ*, а таки шось тягнуло мене до неи, якъ *запоя* того до горѣвки. Лишень быхъ у еи очи дививъ ся да бѣлыхъ ручокъ дотыкавъ ся...

Неразъ студена дрожь мене прошивала, да така студена, гейбы *смертевна*, — якисми погадавъ си, що се буде зо мною, сли прийде выбирати: *чи* присягу, щосми неньови зложивъ, *чи* отсю чорнобрôву, отсю лілійову, рожеву паню...

Разъ надвечѣрь звелѣла прикликати мя дъ собѣ... Пôшовсми... Заставсми ѣ, що сидѣла надъ якоюсь великою зелѣзною скринею. Щось того дня була дуже *загадана* да сумна. Якъ я увôйшовъ, пôдвела на мене свои великй, прозорй очи и дивила ся ними на мене довго, довго... мовбы хотѣла прозрѣти мене на скрôзь.

Я й ока не спускавъ зъ неи, лишь вдивлявъ ся въ неи уважно. Забувсми вже тогди о всѣмъ: о сповѣди, о наукахъ старого добродѣя, о оповѣданю батька, о присязѣ, якусми му давъ... Якась сотона стала шептати ми въ ухо: „Саме надôйшла хвиля, вона буде твоя, уже еи й маешь!“...

За той часъ промовила вона до мене помалу, зъ намысломъ, гейбы важила кожде слово:

— Николо! видить ми ся, що на тебе могу спустити ся; — казала, дивлячи ся усе минѣ въ очи, — и сли приречешь минѣ, що не зрадишь тои тайны, котру на твое сумлѣне повѣрю, то буду си жадати вôдъ тебе сеи ночи прислуги однои, однои помочи...

— Хочете, ясна панѣ, — рѣксми ѣй зъ жаромъ, — то вамъ присягну!

— Нѣ, не треба, я вѣрю въ твою честнôсть, — вôдрекла, надумавшись дещо; — видишь, — мовила ми далѣ, показуючи на скринку, — тамъ е грошѣ да коштовности усякй, хотѣла быхъ ихъ закопати де... Часы небезпечнй, война въ сусѣдствѣ, хто знае, що и насъ чекае. Самасми не годна занести тои скринки въ безпешне мѣсце; прийди сейночи по першихъ пѣвняхъ, заковтай въ отсе вôконце, я тобѣ подамъ скринку тай сама пôду зъ тобою у лѣсъ... закопати... Я хотѣла взяти до того або Германа, або старого Корнила, але тебе волѣю, тобѣ найбôльше вѣрю...

Перестала говорити а усе лишь въ очи ми дивить...

А зô мною дивнй дива творили ся. Щось давило мя коло серця, а свѣтъ увесь навркуги крутивъ ся якбысми добре бувъ пяный... Здавало ми ся, що якось два духи, вороги смертевнй, тамъ у минѣ, десь у серци, въ грудяхъ вôйну велику ведуть... Ажь по хвили вôдповѣвсми, що прийду на еи росказъ та хутчѣй выбѣгъ зъ свѣтлицѣ.

Уже зъ дверий закликала мя та казала вернути.

— Чого летишь якъ *обезжебленый?* — пытае суворо. — Щесми ти не уповѣла, якъ маешь се зробити. Маешь *озде* ключь вôдъ тыхъ ворôтчатъ, що выходять просто въ буковый лѣсъ... Теперь иди та *замельдуй ся* Корнилови, що идешь въ *послѣгъ* вôдъ мене въ долину, до Яворника... До опôвночи пересидь тамъ де въ лѣсѣ, врештѣ де й самъ *хочь*, а по першихъ пѣвняхъ отвори ворôтчата, пôдôйди пôдъ вôкно, запукай два разы, я ти отворю, возмешь скринку и пôдемо... Теперь уже можешь ити...

Здавивсми ключь вôдъ ворôтчатъ въ кулаку и выбѣгсми. Ключь сей здававъ ся минѣ огнемъ пекучимъ, руки ми паливъ... И самъ уже не тамлю, що сказавсми Корнилови; то тôлько затямивъ, що заразъ выбѣгсми зъ дворищи и полетѣвъ просто наоперѣдъ себе въ буковый лѣсъ, въ темну, чорну *кливу*.

Опинивсми си ажь коло хреста, надъ „бѣсовою печерою“. Той хрестъ поставили за

дуть далеко бôльший, якъ то можна знати. Впрочôмъ треба замѣтити, що Ґірсъ стоить безпосередно передъ своимъ уступленємъ зъ уряду, о що старавъ ся вже вôдъ давна зъ взгляду на свое здоровлє. Кандидатами на его мѣсце суть Шуваловъ и Моренгаймъ. Цѣкава рѣчь, що Köln. Ztg. не вѣрить въ то, будьто бы та телеґрама походила зъ Петербурга, и каже, що она фабрикована таки въ Парижи въ россійской амбасадѣ.

Якъ подорожь Ґірса до Парижа была лишь наслѣдкомъ гостины въ Монци, такъ знову кажуть подорожь его до Берлина єсть наслѣдкомъ гостины въ Парижи. Чи такъ, чи нѣ, годѣ знати, але замѣтне єсть то, що приѣздъ Ґірса повитала часть россійскои прасы яко фактъ великои ваги не такъ для самои политики, якъ для фінансôвъ России и той поглядъ удержуєсь и доси. Декотрі россійскі ґазеты высказують навѣть повну надѣю, що Ґірсови удасть ся усунути то напружене межи Россією и Нѣмеччиною. Вôдповѣдає то зовсѣмъ фактови, що мѣродайні стороны стремлять щиро до полѣпшеня политичныхъ вôдносинъ. Въ Петербурзѣ, — такъ доносять зъ вôдтамъ до N. fr. Presse — не таять ся зъ тымъ, що гостина Ґірса въ Берлинѣ має велике значенє политичне, а круги фінансові радують ся дуже изъ сеи змѣны.

Що въ повысшôмъ поглядѣ россійскихъ круговъ фінансовыхъ и россійскои прасы єсть щось и правды, потверджує вôдзывъ хочь бы монахôвскои Allg. Ztg., котра мѣжь иншимъ такъ каже: „Коли Ґірсъ хоче навязати на ново давні сусѣдско-дружні вôдносины, то мусить Россія запукати до нѣмецкихъ дверей чимсь иншимъ, а не порожною мошонкою. Хоче Россія нѣмецкихъ грошей, то мусить отворити границю нѣмецкому промыслови и зôрвати зъ ворожою системою нетерпимости супротивъ Нѣмцѣвъ въ россійской державѣ. За ту цѣну може она знову позыскати довѣріє Нѣмеччины.

Рада державна.

23-те засѣданє Палаты пословъ зъ д. 25 падолиста 1891 р.

На вчерашнôмъ засѣданю вела ся дальша дебата надъ внесенємъ Пленера.

Пос. Паттай уложивъ докладнѣйше свое внесеня зъ попередного засѣданя и жадавъ, щобы рôвночасно зъ зменшенємъ податку найнизшихъ катеґорій зарбковыхъ подвысшено податокъ тымъ промысловцямъ, що платять бôльше якъ 105 зр. — Міністеръ фінансôвъ покликувавъ ся на свое попередне заявлене и сказавъ, що правительство може лишь бажати, щобы комісія дати часъ розобрати близше внесене Паттая. — Пос. Романчукъ промавлявъ за обома внесенями та казавъ, що бажавъ бы, щобы комісія могла внесенє Паттая взяти пôдъ нараду. — Референтъ Пленеръ домагавъ ся, щобы 1 арт. его внесеня приняти безъ змѣны такъ, якъ его предложила комісія буджетова. Додаткове внесенє Паттая має лишь на цѣли въ интересѣ правительства проволѣчи справу.

Міністеръ фінансôвъ заявивъ тогди, що вôнъ не знає якимъ способомъ прийшовъ Паттай до свого внесеня додаткового; може однакожь бути, що выкликали его въ нѣмъ оногдашні заявленя міністра. Внесенє Паттая, якъ самъ Пленеръ то сконстатувавъ, не згоджуєсь зъ мотивами міністра. Що міністеръ давъ Паттаєви поясненє що до числа бôльшого доходу, то лишь длятого, що єсть его обовязкомъ помагати кождому послови, щобы вôнъ утворивъ собѣ докладный образъ въ справѣ. — Пленеръ сказавъ на то, що вдоволяєсь симъ заявленємъ міністра, бо тымъ справлено хибный поглядъ цѣлои Палаты. *(Въ Палатѣ наставъ неспокôй. Голосы: Ого!)*

Внесенє пос. Фріза (дикого) щобы 1 арт. внесеня Пленера и додаткового внесеня Паттая передати комісіи податковôй принято въ именнôмъ голосованю 153 голосами противъ 125. Противъ того внесеня голосували: сполучена лѣвиця, Молодочехи и клюбъ Коронìного. (Антисеміты били браво!) Слѣдуюче засѣданє назначено на нинѣ.

Переглядъ політичный.

Коло польске на засѣданю дня 22 с. м. сконстатувало фактъ, що поголоска о грôзнôмъ станѣ теперѣшнои ситуацiи политичнои, розпущена дня 14 с. м., котра выклала переполохъ на биржи, не вышла зъ Кола польского. Предсѣдатель Кола, пос. Яворскій вернувши зъ авдіенціи у Є. Вел. Цѣсаря въ четверъ дня 12 с. м. не говоривъ нѣкому нѣчого о ходѣ тои авдіенціи; въ пятницю повѣдомивъ о тôмъ членôвъ комісіи парляментарнои, зъ котрыми передъ засѣданємъ Кола въ присутности мін. Залеского вôдбувъ нараду. Впрочôмъ анѣ пос. Яворскій анѣ члены комісіи парляментарнои нѣкому взагалѣ передъ засѣданємъ Кола, въ пятницю вечеромъ, о ходѣ авдіенціи въ четверъ не згадували. Натомѣсть стало звѣстно, що переполохъ на вѣденьской биржи дня 14 с.м. загодився ще день передъ тымъ въ Парижи и Берлинѣ.

N. fr. Presse констатує, що вôдпорне становище Кола польского супротивъ внесеня Пленера єсть доказомъ, що покинено вже гадку утвореня картелевои бôльшости парляментарнои, а за то рѣшено держати ся „политики терпеливости.“

— Зъ Петербурга доносять, що маршалокъ двору кн. Оболеньскій померъ въ Ливадіи на инфлюенцію. На ту саму слабость занедужавъ въ Ливадіи также міністеръ царского двору кн. Воронцовъ-Дашковъ.

Турецке и болгарске правительство заключило угоду, после котрои оба правительства обовязують ся выдавати собѣ злочинцѣвъ належачихъ пôдъ ихъ судъ, коли они сховають ся въ Туреччинѣ взглядно въ Болгаріи. Єсть то фактъ великои ваги, бо Болгарія не мала доси права домагати ся, щобы Туреччина выдавала їй людей, котрі въ Болгаріи допустили ся якогось злочину. На пôдставѣ тои угоды выдано Болгаріи двохъ людей, котрі мали допустити ся убійства Белчева. Одного зъ нихъ привезено вже до Софіи, а одинъ утѣкъ закимъ ще его можна было арештувати.

Бразилійскій посолъ у Вѣдни доставъ таку урядову телеґраму: „Позаякъ ґен. Фонсека зложивъ президентуру републики, то віцепрезидентъ Флоріяно Пейхото обнявъ урядъ“. До нового кабінету бразилійского войшли: ґен. Сімено, яко міністеръ войны; адміралъ Мелльо — міністеръ маринарки; Альвесъ — міністеръ фінансôвъ; Перейра — міністеръ справъ внутрѣшныхъ и справедливости; Фарія — рôльництва; а Паллета — міністеръ для справъ заграничныхъ.

Справы краєві.

(Леґалізаційні пôльги въ дрôбныхъ справахъ гіпотечныхъ).

Минувшого року ухваливъ Соймъ звернути краєвому Выдѣлови проектъ закона що до леґалізаційныхъ пôльгъ въ дрôбныхъ спра-

---

душѣ угорськихъ робôтникôвъ, що вертаючи колька *годовъ* тому десь зъ ляцького краю зъ роботы, заблудили були въ *фуфунцяхъ* ажь въ отсю дебру и тутъ на свою смерть натрафили. Ажь якъ на веснѣ зима *сповзла*, найшли тутъ ихъ тѣла на сподѣ.

Сей хрестъ та страшні поговôрки, які ходили помѣжь людьми про се мѣсце, троха мене опамятали; *пережегнавсми си* та явъ молитвы мовити. Вôдмовивши усѣ молитвы, давъ ми Богъ якесь опамятанє. Почавсми гадати о тôмъ, що маю чинити.

Спершу хотѣвсми лишити Нѣмкиню да утечи до батька; лякавсми си еи знахарськои моци; то знову вôдтакъ давный лихій духъ бравъ ся мене та шептавъ: „Плюнь на вôтця, на попа, на цѣлый свѣтъ... Вона красна, я дамъ тобѣ еи за коханку; поѣдете разомъ зъ тымъ золотомъ десь у волоськй ци турецькі землѣ и тамъ пануватимете... Плюнь на усе!...“

Але я хутчѣй явъ хрестити ся и вôдогнавсми лихого духа.

Розгадавши добре, постановивсми пôти послужити мандаторцѣ, та нѣкому нѣчо не споминати. Въ ихъ рукахъ була ще май велика сила.

— Не послухаю сотоны, — гадавсми си,— то ще смагу на неньову голову наведу.

Взявши собѣ таку постанову, боржѣй, ще передъ темнымъ змеркомъ, выйшовсми на плай, та не знаючи, що дѣяти до опôвночи, потягсми си на долину до коршмы, де сидѣвъ Лейба, права рука Мільнерова. Тамъ заставсми великій гомôнъ, кôлькохъ *кумпанôвъ* и якихось стороньськихъ людий зъ далекихъ угорськихъ да ляцькихъ долôвъ.

Росказували вони, що на угорськôй та сторонѣ велика война, що кровъ-дѣ проливають, маєтки усякі нищать, за лобы ся водя якъ цѣсарськй такъ и паньскі, що воля тамъ да така вже настала, що, ади, хлопъ зъ простого гузара та на єнорала бай на ґрафа може выйти; а шевця акогось то вже май барономъ паны зробили за це, що неприятельські гарматы *зафатив*. Ажь якъ ляшокъ русявый ставъ мовити, що въ ляцькôй земли таке саме дѣяти ся ме, що вôнъ, варе, иде теперь до угорськихъ панôвъ пристати, бай не самъ вôнъ лишенъ але такихъ, якъ вôнъ, сотками пôде, що за нимъ-дѣ идуть усѣ *ровты* гузарські, котрі вытяли жовнярôвъ у пень по цѣлôмъ Пôдгорю ген ажь по Подолю! да завели паньскі та мѣщаньскі уряды, а сами идуть на свою землю решты войська довоювати ажь до *Ферску*.

Мои товаришѣ велѣли заразъ поставити передъ вражимъ ляхомъ и горѣвки и меду ба й мене пити просили та я выпросивъ ся, мовлячи, що-дѣ добродѣй за покуту завдавъ ми черезъ увесь мѣсяць горѣвки у ротъ не брати. Повѣрили, бо таке бувало неразъ... Я лишь пôдбôйшовъ дъ ляшкови та пошепки сказавъ му, що якъ хоче въ угорськôй земли вовати а не гнити въ Мільнеровôй *неволи*, то най утѣкає заразъ та ще сеи ночи черезъ „Руській дѣлъ“ перехоплюєсь, бо спôткавсми на дорозѣ жидка, що бѣгъ до *канцилярiи*, певно, щобы сповѣстити о нѣмъ мандаторови.

Ляшокъ подививъ ся на мене, мовбы дякувавъ, допивъ меду, взявъ топôръ та выйшовъ разомъ зо мною зъ коршмы.

Тамъ навинувъ ся заразъ Митро Коршунъ, що також ишовъ *чось* на угорській бôкъ, та пôшли разомъ. Моглись ити, бо хоть нôчь була пôзна, то за те видна. Мѣсяць бувъ саме вповни, а видко було такъ мовъ середъ бѣлого дня.

Я повернувъ на плай идъ мандаторськôй садибѣ. На дорозѣ стрѣтивсми Корнила, що го справдѣ пославъ бувъ мандаторъ, абы му того ляшка привѣвъ. Я писнувъ старому, що задурно иде, але вôнъ лишь рукою махнувъ и пôшовъ далѣ а за нимъ штирохъ пушкарѣвъ и каправый жидокъ, унука Лейбôвъ.

Пôдшепавсми пôдъ муръ садибы зъ того боку, якъ буковый лѣсъ, та сѣвъ си на колодѣ. По зоряхъ мѣркуючи, до першихъ пѣвнѣвъ було ще зъ пôвъ *часу*. А щобы ми не було скучно, та на вôдстрашенє бѣсови, выкресавсми огню, закуривъ люльку та ставъ помалу Отченашь шептати, отъ вôдъ припадку.

А пустиня навкруги якась така тиха та глуха, що ажь лякъ збиравъ мя якъ дѣтвака якого; и *жерви*[1]) мандаторські пôснули тарь десь тихо та не обзывали ся тои ночи. Зъ *коро́дъ*[2]) навкруги снували ся якісь блѣді, сумні свѣтла, мовъ ті огники, що по цвинтарахъ свѣтя темнои ночи.

Врештѣ вôдъ Мільнеровои садибы запѣявъ перший пѣвень. Голосъ сей поровъ тишину. Якось такъ напрасно розходивъ ся по лѣсѣ, такъ голосно, що выдававъ ми ся голоснѣйшій вôдъ *найголоснѣйшого* выстрѣлу. Здригнувсми си увесь, зôрвавъ ся на ноги и пôшовъ до тыхъ ворôтчатъ.

Дальше буде.

[1]) псы дуже злосні. — [2]) порохняки.

вахъ гіпотечныхъ и заразомъ припоручивъ Выдѣлови засягнути гадки Радъ повѣтовыхъ и иншихъ компетентныхъ чинниковъ въ тôмъ напрямѣ, чи и о скôлько буде сей законъ пожаданый для людности селяньскои, а вôдтакъ щобы краєвый Выдѣлъ здавъ передъ Соймомъ справу зъ тыхъ розслѣдôвъ и предложивъ вôдповѣдни внесеня.

Выконуючи се припорученє, засягавъ краєвый Выдѣлъ гадки высшихъ судôвъ краєвыхъ въ Краковѣ и Львовѣ, палатъ нотаріяльныхъ и адвокатскихъ, товариствъ приватныхъ и радъ повѣтовыхъ.

Одержани въ тôй справѣ гадки представляють ся такъ, що высшій судъ краєвый у Львовѣ и Краковѣ, палаты нотаріяльни и адвокатски, товариства правничи и 41 радъ повѣтовыхъ заявило ся противъ заведеня въ нашôмъ краю закона зъ 5 червня 1890 року ч. 109 Дневн. зак. державн. о пôльгахъ леґалізаційныхъ въ справахъ гіпотечныхъ дрôбныхъ, уважаючи такій законъ не лишь за невôдповѣдный, але просто за пагубный для нашои людности сѣльскои. Лишь 19 радъ повѣтовыхъ заявило ся за тымъ закономъ, въ тôмъ переконаню, що въ той способъ сѣльска людность була бы бодай въ части увôльнена вôдъ коштôвъ и страты часу, яки поносить задля истнуючого примусу въ справахъ леґалізаційныхъ.

Вѣдома рѣчь, якъ велику вагу мають ґрунтови книги для вôдносинъ правныхъ, кредитовыхъ та взагалѣ економічныхъ людности, кôлько труду та коштôвъ пôшло для уложеня тыхъ книгъ и удержаня ихъ въ згôдности зъ дѣйстнымъ станомъ рѣчей. Вѣдомо дальше, скôлько залежить на тôмъ, абы безпечнôсть правна и вѣродостойнôсть ґрунтовыхъ книгъ не могли бути нѣколи захитани. Щобы отже запевнити ґрунтовымъ книгамъ тото значѣнє, безъ котрого они не здали бы ся до нѣчого, установлено въ §. 31 загальнôго закона гіпотечного для вписôвъ гіпотечныхъ леґалізаційный примусъ. Въ той способъ примусова леґалізація приватныхъ документôвъ гіпотечныхъ, чи то судова, чи нотаріяльна, пôддає си документы мовбы пôдъ контролю власти. Примусъ леґалізаційный єсть зъ одного боку правною опѣкою для людей неписьменныхъ и нездôбныхъ зладжувати документы, хороначи ихъ передъ стратами, вызыскомъ и обманьствомъ; зъ другогожь боку той примусъ робить оборотъ гіпотечный безпечнымъ а вписы гіпотечни вѣродостойными.

По точнôмъ розслѣдѣ справы прийшовъ краєвый Выдѣлъ до пересвѣдченя, що такій законъ позбавивъ бы непорадну людность сѣльску правнои опѣки, якои теперь дознає задля примусу леґалізаційного изъ стороны людей укваліфікованыхъ, т. є. нотаря, або судьѣ, а натомѣсть засудивъ бы сѣльску людность на шуканє помочи у писарѣвъ громадскихъ або, що гôрше, у покутныхъ, и утворивъ бы несовѣстнымъ людямъ дорогу до надужить та несправедливыхъ спекуляцій.

Крôмъ того сей законъ, покликуючи двохъ вѣродостойныхъ свѣдкôвъ до заступленя леґалізации судовои або нотаріяльнои, не поучує, якъ неразъ має оцѣнювати судья гіпотечный вѣродостойнôсть тыхъ свѣдкôвъ. Краєвый Выдѣлъ гадає, що пе и сю важну обставину треба нагадати, що документы гіпотечни не заосмотрени клявзулою леґалізаційною нотаріяльною або судовою не могли бы мати тои вѣры, яку мають документы леґалізовани, а наслѣдкомъ того було бы, що черезъ утворенє закономъ зъ 5 червня 1890 р. можности надужитя и обминеня закона, наставъ бы заколотъ въ книгахъ ґрунтовыхъ, а довѣріє до той такъ важнои институціи було бы пôдкопане.

Краєвый Выдѣлъ, маючи на увазѣ си наведени, шкôдни наслѣдки, яки бы въ практицѣ мавъ законъ зъ 5 червня 1890 р. въ нашôмъ краю, де сѣльска людность пôдъ взглядомъ образованя стоить такъ низко, и де середъ неи єсть тôлько шкôдныхъ вплывôвъ якъ покутни писарѣ и лихварѣ; дальше зъ уваги на те, що дотеперѣшный примусъ леґалізаційный въ справахъ гіпотечныхъ належить уважати за добродѣйство для тои людности, а також за запоруку правнои безпечности и вѣродостойности книгъ ґрунтовыхъ; зваживши вкôнци, що доси не домагано ся въ нашôмъ краю чи то часткового, чи цѣлковитого знесеня примусу леґалізаційного, и що при розправѣ надъ закономъ зъ 5 червня 1890 р. польски послы заявили ся въ Радѣ державнôй противъ того закона, яко пагубного для нашого краю, а таксамо призналъ се и репрезентантъ правительства — постановивъ краєвый Выдѣлъ не дораджувати Соймови впроваджуваня того закона въ нашôмъ краю.

Однакожь, позаякъ рескриптомъ міністерства справедливости зъ 15 лютого 1872 р. ч. 1992, зъ 15 мая 1873, ч. 249 и зъ 8 лютого 1877 ч. 1446, поручено повѣтовымъ судамъ, щобы зголосуючимъ ся сторонамъ леґалізували документы въ кождôмъ часѣ и безъ взгляду на те, чи єсть въ мѣсци нотарь, чи нема, навѣть при нагодѣ чинностей комісійныхъ поза осѣдкомъ суду, а леґалізація судова, яко дешевша вôдъ нотаріяльнои, єсть бôльше пожадана для сѣльскои людности, — рѣшивъ Выдѣлъ краєвый предложити Соймови внесенє, абы Соймъ завôзвавъ правительство, щобы въ цѣли полекшѣ для сѣльскои людности въ коштахъ леґалізаційныхъ, схотѣло пригадати повѣтовымъ судамъ вложеный на нихъ обовязокъ леґалізованя зголошуючимъ ся сторонамъ гіпотечнымъ документôвъ.

Новинки.

— **Вôдзначенє.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ спѣвачцѣ Марцелі Сембріхъ титулъ ц. и к. спѣвачки надворнои.

— **Посломъ на Соймъ краєвый** зъ меншои посѣлости въ округѣ мысленицкôмъ выбрано п. Іосифа Поповского 141 голосами на 144 голосуючихъ. Три голосы одержавъ Никола Клякурка.

— **Намѣрена крадѣжь.** Въ ночи зъ 22 на 23 падолиста закравъ ся въ Сяноку вечеромъ злодѣй до комина дому, въ котрôмъ мѣстить ся урядъ податковый и каса. Около 11 годины въ ночи почавъ вôнъ выбивати муръ до комнаты касовои и бувъ бы нехибно вынагородивъ собѣ безсонну нôчку касовыми грôшми и депозитами судовыми, коли бы не директоръ повѣтовый скарбу, котрый мешкає на поверсѣ въ тôмъ самôмъ домѣ. Директоръ чуючи стукôтъ, выходивъ кôлька разôвъ зъ покою, а вкôнци найшовъ того нôчного „дятеля“. Бувъ то сильный жидъ, зъ сокирою, зелѣзнымъ коломъ, гвôздємъ та иншими приладами, котрыми помагавъ собѣ. Спроваджена поліція выдобула єго зъ комина а другого дня вôдставила до суду.

— **Побанкрутовали:** въ Пôдгайцяхъ купець Володимиръ Комніта а въ Станіславовѣ Хая Функъ.

— **Одноразову науку,** яку вже заведено въ деякихъ женьскихъ школахъ народныхъ у Львовѣ, намѣряють завести також и по мужескихъ школахъ народныхъ. Въ тôй справѣ намѣряє Рада шкôльна окружна скликати конференцію всѣхъ управителѣвъ и директорôвъ шкôлъ народныхъ у Львовѣ.

— **Смѣлого обманця,** котрый обôкравъ такъ зухвало два банки въ Празѣ, прихоплено вже въ Поліцъ надъ Метлявою въ Чехахъ. Вôнъ называє ся Вільгельмъ Рінеке, єсть родомъ зъ Дессавъ, а зъ фаху кельнеромъ.

— **Хто пôдпаливъ?** Передъ львôвскимъ судомъ присяжныхъ вела ся оногди цѣкава розправа противъ Ивана Мазуркевича, зарôбника зъ Немирова, обжалованого о злочинъ пôдпаленя фабрики паперу п. Кунценштайна въ Вороблячинѣ коло Немирова, котра въ ночи зъ 9 на 10 вересня згорѣла до тла. На кôлька днѣвъ передъ огнемъ выпровадивъ ся Мазуркевичь въ наслѣдокъ непорозумѣня зъ посесоромъ тои фабрики паперу Савичиньскимъ, при котрôй Мазуркевичь бувъ затрудненый, и переселивъ ся до Немирова, де вѣчно запивавъ ся. Другого дня по вынадку въ фабрицѣ зголосивъ ся Мазуркевичь до жандарма и заявивъ, що то вôнъ пôдпаливъ. Жандармъ єго заразъ арештувавъ и по переведеню слѣдства вôдставивъ до львôвского суду карного. При розправѣ выперъ ся Мазуркевичь свого зôзнаня и розповѣвъ таку исторію: Въ однôмъ немирôвскôмъ шинку здыбавъ вôнъ якогось чоловѣка, що повертавъ зъ вязницѣ въ Станіславовѣ, а той, розмалювавши єму въ яркихъ краскахъ свѣтле житє въ вязници и можнôсть заробкованя, намовивъ Мазуркевича зголосити ся яко пôдпалвика фабрики и — достати ся такимъ чиномъ до криміналу. На Мазуркевича, яко пôдпалника, нема нѣ одного свѣдка и судъ мусѣвъ вôдложити розправу, поки не призбирає ся бôльше матеріялу.

— **Пôдкинена дитина.** Вчера найшовъ мѣскій поліціянъ въ улици Смочôй пôвторарôчного хлопчика, лежачого въ сорочинѣ, та пообвиваного въ старѣ лахи. Поліціи удало ся заразъ вôдшукати матѣрь дитины, якусь Доброшъ, котра покинула єи тамъ, абы єи позбути ся. Дитину вôдставлено до комісаріяту, а матѣрь до арешту.

— **Вôднайдене побоєвище.** Въ селѣ Городнику, пов. радовецкого на Буковинѣ, натрафили при нівельованю терену въ значнôй глубинѣ въ земли на многи кости людски и оружія, именно мечѣ середновѣчни. Директоръ радовецкои ґімназіи, п. Клявсевъ, дôйшовъ по написахъ на мечахъ, що они походять зъ 14 вѣку, а мѣсце то було побоєвищемъ борбы Поляковъ зъ Русинами.

— **Жива прилога.** Якійсь горожанинъ мѣста Сеґедину написавъ до тамошнои власти мѣскои подание зъ просьбою, щобы долученого до поданя єго сына великого ледаще, помѣщено въ домѣ поправы. Молодый пустотникъ бувъ справдѣ „долученый“ до поданя, бо самъ те поданє занѣсъ до ратуша. Зъ вôдтамъ однакожь вôдослали ту не дуже цѣкаву прилогу до дому.

† Посмертни вѣсти.

О. Андрѣй Гумецкій, парохъ въ Боднарцѣ, бѣчского деканату, перемыскои епархіи померъ дня 17 с. м. въ 48 р. житя а 21 священьства. Вѣчна єму память!

Сильвестеръ Гарасимчукъ, кандидатъ учительскій зъ II р. учительскои семінаріи, померъ 14 с. м. въ Нисмичахъ въ 22 р. житя по довгôй и тяжкôй недузѣ. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 26 падолиста. Палата панôвъ ухвалила вчера законъ о удержавненю зелѣзницѣ Кароля Людвика и о заведеню палатъ лѣкарскихъ.

Берлинъ 26 падолиста. После Voss. Ztg. сказавъ вчера цѣсарь Вільгельмъ до складаючихъ присягу рекрутôвъ: Будете, сподѣваюсь, лишь въ мирѣ мати нагоду показати свою вôдвагу и хоробрôсть, а може жде васъ и поважна внутрѣшна борба. — Ґен. Капріві конферувавъ вчера довшій часъ зъ Ґірсомъ.

Ялта 26 падолиста. Царь принимавъ вчера надзвычайну місію турецку, котра вôдъѣхала вôдтакъ назадъ до Константинополя

Ріо Янейро 26 падолиста. Президентъ Пейхото (не Пейзото, якъ хибно було первѣстно подане назвище нового президента) выдавъ маніфестъ, въ котрôмъ каже, що законный станъ зновъ заведено, уневажняє ся розвязанє конґресу, зносить станъ облоги и скликує конґресъ на день 18 грудня с. р

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

26 Падолиста	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·65 11·40	10·50 11·30	10·50 11·50	10·75 11·50
Жито	9·30 10·—	9·— —9·70	9·— —9·85	9·30 10·—
Ячмѣнь	6·58—8·—	6·50—7·50	6·40—7·50	6·75—8·—
Овесъ	7·— —7·50	6·80—7·25	—·— —·—	7·— —7·50
Горохъ	6·25 10·—	6·25 9·—	6·25 10·—	6·50 10·—
Выка	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Рѣпакъ	13·—13·50	13·—13·50	3·—13·25	13·25 13·75
Хмель	55·—60·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Конюшина чер.	42·—55·—	41·—54·—	45·—55·—	45·—55·—
Конюшина бѣла	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Оковита	19·70 20·50	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·— до 60·— за 56 кильо

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народной Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменити средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

Жолудокъ єсть господаремъ чоловѣческого орґанізму,

вôдъ него починають ся всякі болѣзни, вôдъ него залежить потрѣбне вôдживлене орґанізму и силы чоловѣка.

„Реґуляторъ“

єсть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштує 35 кр. На провинцію высылає ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованємъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Реґуляторъ закасувавъ Морізона и всякі подôбні средства.

На доказъ читайте подяки вôдъ особъ котрымъ здоровє привернувъ.

ПОДЯКА.

Вск. п. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь у Львовѣ (Пôдзамче).

Впочтенный Пане!

Не въ силѣ я вôдвдячитись Вашôй добродѣяльности, якои дôзнала я вôдъ Васъ Вп. Пане Добродію. Не маю слôвъ для высказаня моеи вдячности. Божь и єсть за що. Черезъ шѣсть мѣсяцѣвъ лежала я тяжко слаба и не могла найти собѣ лѣку на мою слабôсть, а именно ломанє костей, нестравнôсть и бракъ апетиту. Лѣкарѣ мене вже вôдступили и казали, що вже нема надѣ. И я сама вже хотѣла ся пращати зô свѣтомъ, но въ тôй хвили дôзнала ся я о Вашôмъ „Реґуляторѣ“ и признаю ся, що зъ недовѣрчивостію стала я єго заживити, але, якъ то кажуть, потапаючій и бритвы ся хапає, спробувала я ще того „Реґулятора“ и пересвѣдчила ся, що то дѣйстно чудеснє лѣкарство. Сейчасъ стала я здоровѣйшою, зъ кождымъ днемъ прибувало менѣ силъ и днесь єсьмъ вже цѣлкомъ здорова. Про те приймѣть сердечнѣйшу мою подяку за уратованє менѣ здоровля, що має тымъ бôльшу вагу, бо тымъ спасли Вы троє моихъ дѣточокъ вôдъ сирôтства. Видко, що при вынаходку Вашого „Реґулятора“ вела Васъ Рука Божа, бо лѣкарство тоє єсть дѣйстно чудеснымъ и для того могу єго зъ чистою совѣстю поручити всѣмъ потребуючимъ и слабымъ.

Куликôвъ дня 16 (28) червня 1891.

Анна Онищукъ.

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рампы).*

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

молоко стерилізоване

пôсля методы того професора, єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступає цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормлені тымъ молокомъ не слабують на жадні слабости жолудковѣ або кишковѣ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

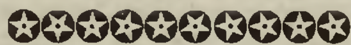
Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Просцекта и поясненя даромъ. Замовленя приймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧІ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Въ Друкарни Людовôй у Львовѣ,

площадь Бернардиньска ч. 7

кождого часу набути можна руску

БИБЛІЮ

выданя Диковского въ Перемышли

зъ численными мѣдерытами,

кромъ тому 1 (котрый цѣлкомъ вычерпаный) томъ 2, 3, 4, 5, 6 и доповняючій томъ 7. — Цѣна повысшихъ томôвъ 5 зр. 50 кр. зъ пересылкою почтовою, однако поодиноко по 1 зр. 36 кр. зъ пересылкою почтовою.

Вийшовъ накладомъ книгарнѣ **Г. Альтенберґа** и єсть до набутя

ЛЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1892,

мѣстячій въ собѣ богато цѣкавыхъ рѣчей и поучений вôдносячихъ ся до захороны здоровля.

Календарь той украшають хороші илюстраціи а крôмъ того замѣщає въ собѣ часть литературну, гиґієнічну и богатый дѣлъ информаційный.

Розправа о о. Кнейпѣ, новочаснôмъ чудотворцѣ, кидає нове свѣтло на значѣнє и тайну славнои єго дѣяльности на поли лѣченя воздухомъ и водою.

Цѣна 55 кр. вразъ зъ пересылкою почтовою.

Адресъ: **Леопольдъ Лѣтыньскій** Львôвъ, Пекарска 21.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИҐІЕНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручає **француский курацийный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ оригінальныхъ фляшкахъ ¾ літров. по 2 зр. 60 кр.

Терпите ломанє руки або ноги, рванє, гостець, ревматизмъ котрі вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагає въ такихъ терплѣняхъ:

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Прошу адресовати **В. Виткевичъ**, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.